

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce **R. M.,** zastoupeného JUDr. Pavlem Dvorským, advokátem se sídlem Zlín, nám. T. G. Masaryka 588, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství Brno,** se sídlem Brno, nám. Svobody 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně 31. 3. 2005, č. j. 29 Ca 135/2003 - 45

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 3. 2005, č. j. 29 Ca 135/2003 - 45 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení označeného rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 200, č. j.: FŘ-6873/2001/FŘ/130, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu Zlín ze dne 28. 6. 2001, č. j. 143088/01/303912/2629 doměřujícímu na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí r. 1996 částku 74 250 Kč.

Krajský soud ve věci rozhodl bez jednání a žalobní námitku přijetí zdanitelného plnění souvisícího s fakturami č. 3/96 a č. 960193 posoudil tak, že žalobce v rozporu s povinností vyplývající z § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „daňový řád“) neprokázal, že se toto plnění uskutečnilo. Žalobní námitku porušení procesních předpisů soud označil za nedostatečně konkrétní a žalobu zamítl.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že se krajský soud nedostatečně vypořádal se žalobní námitkou týkající se provedení prací subdodavateli pro společnosti H. v. o. s. a K. spol. s r. o. Podle jeho názoru správce daně, žalovaný i soud překročili zákonné meze a ukládají mu více povinností, než stanoví zákon, pokud po něm požadovali prokázání

konkrétního provedení prací subdodavateli. V žalobě namítal, že při správném provedení důkazů a provedení dalších jím navržených důkazů by žalovaný musel dospět k závěru, že práce provedeny byly. Tuto žalobní námitku nelze považovat za nekonkrétní, neboť se týkala celého důkazního řízení. Dále poukazuje na pochybení soudu, který odmítl věcně řešit námitky porušení ust. § 2 odst. 1, 3 a § 31 odst. 2, 8 daňového řádu pro údajný nedostatek konkretizace v žalobě. V doplnění kasační stížnosti poukázal na konkrétní důkazy vyvracející závěry soudu a na nesprávné hodnocení těchto důkazů soudem. Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje zrušení napadeného rozsudku krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel neprokázal reálnou existenci deklarovaného zdanitelného plnění. Dále poukázal na námitky nové, v žalobě neuplatněné, a tudíž nepřípustné. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud je podle § 109 odst. 2 s. ř. s. vázán rozsahem kasační stížnosti, podle odst. 3 téhož ustanovení i jejími důvody - výjimkou z této vázanosti však je zatížení soudního řízení zmatečností nebo jinou vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, či nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku nebo nicotnost správního rozhodnutí. K tomu musí soud přihlédnout z moci úřední, bez ohledu na to, zda taková vada je kasační stížností namítána. V daném případě má takový charakter vada spočívající v rozhodnutí soudu bez jednání přes výslovný nesouhlas stěžovatele.

Ze soudního spisu totiž vyplývá, že stěžovatel podal žalobu dne 17. 4. 2003 a dne 3. 10. 2003 soud zaslal účastníkům řízení přípis mj. obsahující výzvu k vyjádření souhlasu k rozhodnutí věci bez jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. Na tuto výzvu sdělil žalobce dne 12. 11. 2003 (tj. v zákonné lhůtě od doručení výzvy), že nesouhlasí s rozhodnutím věci bez jednání. Krajský soud pak dne 9. 12. 2003 opětovně vyzval stěžovatele k vyjádření o souhlasu s rozhodnutím bez jednání, k vyjádření stanovil lhůtu 2 týdnů s tím, že nevyjádření v této lhůtě bude soudem považováno za vyslovení souhlasu s takovým postupem. Žádné vyjádření soudu doručeno nebylo a ten rozhodl dne 31. 3. 2005 bez jednání.

Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.

V daném případě žalobce výslovně vyjádřil nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a jeho mlčení k pozdější výzvě nelze za této situace považovat za vyjádření souhlasu. Pokud v řízení účastník k výzvě soudu nebo i bez ní (např. v žalobě či ve vyjádření k ní) výslovně vyjádří nesouhlas s rozhodnutím soudu bez jednání, lze takový nesouhlas změnit jedině novým, a to výslovným vyjádřením souhlasu. Názor, že výslovné vyjádření dříve učiněné nemůže být popřeno pozdějším mlčením, vyslovil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 21. 12. 2005, č. j. 1 Azs 76/2005 - 77. I když soudní řád správní nepředpokládá opakované vyzývání k vyjádření souhlasu podle § 51 odst. 1, nelze jistě vyloučit situace, kdy lze změnu postoje předpokládat na základě skutečností, které by na postoj účastníka mohly mít vliv. Může se jednat např. o skutečnosti uvedené ve vyjádření druhého účastníka; v daném případě však takové vyjádření bylo žalobci doručováno až v lednu 2003. Lze tedy shrnout, že bez zjevného důvodu soud měsíc poté, kdy obdržel vyjádření o výslovném nesouhlasu žalobce s rozhodnutím soudu bez jednání, zaslal mu další výzvu a vycházel z fikce souhlasu s takovým postupem.

Soud podle § 49 s. ř. s. ve věci samé rozhoduje při jednání, postup podle § 51 s. ř. s. je výjimkou ze zásady projednací, která má stanoveny své podmínky. Krajský soud v dané věci rozhodl bez jednání, aniž byly tyto podmínky splněny. Tím současně porušil právo na veřejné projednání věci zakotvené v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Takový proces proto nelze považovat za spravedlivý.

Z hlediska ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. se jedná o vadu řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Proto Nejvyšší správní soud napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu současně vrátil k dalšímu řízení, v němž je krajský soud podle odst. 3 téhož ustanovení jeho právním názorem vázán.

Pokud jde o další stížní námitky uplatněné v zákonné lhůtě, jedná se o námitky věcného charakteru, jejichž posouzení může být po projednání věci krajským soudem odlišné, a tudíž jejich hodnocení je v daném stadiu předčasné a nadbytečné.

V novém řízení rozhodne krajský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. dubna 2006

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu